

Hetty van Aar

Milo

De kleine keizerin

STANDAARD UITGEVERIJ

vtm

© 2024 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Foto's: © VTM, DPG Media en Heartmade Media
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28085 6

D/2024/0034/055

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties
berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Popschool Kosmos maakte een verlaten indruk. In de klaslokalen was het stil en donker. In de directiekamer brandde nog licht, net als in de cafetaria. Daar zette Milo de soep van de week in de koeling. Morgen was er weer een dag. Dan was Nora, haar leidinggevende, er ook weer. Zij was vandaag iets eerder weggegaan omdat ze naar de tandarts moest. Milo haalde de overgebleven cupcakes uit de vitrine en stopte ze in een vershouddoos. Voor de foto van de danseres aan de muur stond ze even stil. Ze veerde op haar tenen en strekte haar armen, precies zoals de danseres op de foto. Alleen de wijde, tulen rok moest ze erbij denken. Wacht, een theedoek was ook goed. Ze griste de witte doek van de haak en veerde weer op haar tenen, zwaaiend met de theedoek. Als toegift maakte ze nog een pirouette, als een volleerde ballerina. Ze kruiste haar armen voor de borst en boog voor haar denkbeeldige publiek. Er klonk applaus, bescheiden, maar toch.

Geschrokken keek Milo op.

‘Otis! Wat doe jij hier? Ik dacht dat iedereen weg was.’

Otis keek haar lachend aan.

‘Ik wist niet dat jij een ballerina bent. Wat doe je dat goed.’

Milo voelde een warme gloed vanuit haar hals naar haar wangen trekken.

‘Ik ben geen ballerina, ik zet koffie en zo. Waarom ben je hier nog?’ Ze klonk niet al te vriendelijk, omdat ze zich betrappt voelde. Maar Otis trok zich daar weinig van aan.

‘Ik was al weg. Maar toen ik bijna thuis was, miste ik mijn telefoon. Die moet hier liggen.’

Milo bond in.

‘O’, was alles wat ze nog te zeggen had. Haar schouders zakten ervan af.

‘Jij kunt echt goed dansen’, probeerde Otis nog. ‘Eerlijk waar, ik meen het. Weet je zeker dat je nooit balletles hebt gehad?’

‘Wel ooit’, bekende Milo.

‘Daar moet je wat mee doen’, zei Otis. ‘Je hebt talent. Waarom sta je opeens zo bedremmeld te kijken?’

‘Dansen met een theedoek is toch niet normaal!’ mopperde Milo. ‘Je zult wel denken.’

Otis lachte weer.

‘Je zou mij eens moeten zien als er niemand is. Met mijn haarborstel als microfoon maak ik van de badkamer een stadion vol juichende fans.’

Milo zag het voor zich. En ze herkende het, zelf was ze ook een wereldster in haar eentje op haar kamer voor de spiegel. Ze lachte.

‘Ben je niet boos meer?’ vroeg Otis.

‘Nee hoor’, schudde Milo het hoofd.

‘Ik zal het tegen niemand zeggen’, beloofde Otis.

‘En ik zeg ook geen woord’, zei Milo.

‘Waarover?’ vroeg Otis.

‘Dat jij een stadion in je badkamer hebt.’

Samen konden ze erom lachen. Daarna verdween Otis in de schemerige gang, om even later terug te keren met zijn telefoon. Op weg naar de uitgang zwaaide hij naar haar.

‘Blijven dansen!’ riep hij nog.

Milo keek hem na, haar helderblauwe ogen in droomstand.

Otis was niet alleen aardig, hij zag er ook nog eens prima uit. En hij kon fantastisch zingen. Het verbaasde Milo dat hij nog steeds bij No Direction zong. Hij had al best een solocarrière kunnen starten. Misschien wilde hij dat niet.

Misschien beseftte hij zelf niet hoe goed hij was. Had hij soms geen zin in een solocarrière? Milo wilde maar wat graag een duo met hem vormen. Als dat toch eens kon! Stel je voor dat ze niet langer in de cafetaria werkte, maar samen met Otis op tournee ging. Elke avond volle zalen en applaus. Ze ging er bijna van zweven. In de verte viel de schooldeur dicht.

Milo keek op. Buiten stond Otis. Hij pakte zijn fiets en keek om zich heen. Het leek alsof hij op iemand wachtte. Daar kwam Victorine aan. Ze sprong achter op zijn fiets en hield zich stevig vast, met allebei haar armen om hem heen.

‘Dag droom’, mompelde Milo stilletjes voor zich uit. Ze was meer uit haar doen dan ze had verwacht. Was ze dan toch verliefd op Otis? Echt niet. Omdat hij aardig was, er goed uitzag en mooi kon zingen, hoefde ze nog niet verliefd

te worden. Otis leefde in een wereld die voor Milo een droomwereld was. Ze zou niets liever willen dan in zijn wereld leven. Maar dromen zijn bedrog, dat wist ze zelf ook wel. Daarom pakte ze een doekje en veegde de eerste de beste tafel schoon. Tot ze beseftte dat ze juist klaar was met al die tafels. Het werk was gedaan, ze kon gaan. Een ietwat triest gevoel overviel haar. Ze spoelde het doekje uit en liep naar de deur. Voor een spiegel stond ze even stil.

‘Stel je niet zo aan, dramaqueen’, sprak ze zichzelf ernstig toe. ‘Je bent niet verliefd, dus waarom doe je dan alsof je ludduvuddu hebt?’ Ze had geen liefdesverdriet, dat wist ze zelf ook wel. Het was meer het gevoel van heimwee, van erbij willen horen, bij die mooie wereld van glamour en glitter. Heimwee naar iets willen betekenen. Moest je haar hier zien staan! Broodjes verkopen, koffiezetten en tafeltjes poetsen: zover had ze het gebracht met haar diploma bedrijfskunde. Ze had aan haar vader en oma niet eens durven te vertellen dat ze op een muziekschool werkte, op Kosmos nog wel. Ze had gelogen. En zij hadden haar op haar woord geloofd. Daarvoor schaamde ze zich, elke keer wanneer ze eraan dacht. Maar ze kon niet anders. Een carrière in de showbusiness was niet voor haar weggelegd, daar hoefde ze thuis niet mee aan te komen. Ze moest geld verdienen, om haar steentje bij te dragen. Het ging niet zo goed met de bakkerij van haar papa. Door hier tussen al die talenten te werken, deelde ze toch een beetje mee in de successen én ze bracht geld in het laatje. Daar ging het om. Hoe haar toekomst eruitzag?

Ze had geen flauw idee. Maar duizendmaal liever hier bij Kosmos koffiezetten, dan aan een saai bureau tussen de cijfertjes te zitten.

Milo liep haar allerlaatste inspectieronde door de kantine. Zoals altijd had ze moeite met weggaan. Hier voelde ze zich op haar plek. Ze schoof nog een stoel aan en raapte een papieren servet van de vloer. Nu was ze toch echt klaar. Nee wacht, de melkkan van het espressoapparaat stond er nog. Het gevoel van heimwee raakte op de achtergrond. Neuriënd spoelde ze de kan. Toen was het toch echt tijd om te gaan.

Buiten stopte een motor. Een man met een helm op liep de cafetaria binnen, hij had een koker in zijn handen. 'Ik kom de bestelling afgeven, er was haast bij', mompelde hij vanachter zijn helm. 'Het is voor mevrouw Hilde Somers.' Hij duwde Milo het pakket in de handen en verdween weer. Haast? dacht Milo. Dan moest ze maar vlug naar mevrouw Somers gaan. Ze spoedde zich naar de directiekamer en tikte met een bescheiden klopje op de deur.

'Binnen', klonk de stem van mevrouw Somers.

De directiekamer was schemerig, alleen op het bureau brandde een lamp. De directrice zat in een kring van licht aan haar bureau en keek geconcentreerd naar haar beeldscherm.

'Ik heb hier een pakje,' begon Milo, 'er was haast bij.'

Mevrouw Somers keek op. Haar gezicht werd vrolijk toen ze de koker zag.

'Dat zullen de affiches zijn waarop ik zit te wachten. Laat

eens zien! Ik ben benieuwd.' Ze trok de dop van de koker en haalde voorzichtig een aantal affiches tevoorschijn.

'Kijk eens hoe mooi ze zijn geworden!'

Milo's mond viel open van verbazing toen ze naar de glanzende affiches keek.

MUSICALTALENT GEZOCHT, stond er in koeienletters

te lezen. Milo zei het hardop, met vragende stem:

'Musicaltalent gezocht?'

Mevrouw Somers knikte enthousiast.

'Dit jaar bestaat Kosmos twintig jaar. Dat willen we vieren met een grote musicalproductie. Deze posters hangen we op om nieuw talent aan te trekken.'

Milo's hart maakte een roffeltje.

'Nieuw talent?'

'Onze eigen talenten doen natuurlijk ook mee', antwoordde mevrouw Somers. 'Maar zo'n jubileumjaar is een mooie gelegenheid om nieuwe mensen aan te trekken. Wie weet welke toekomstige sterren we hier nog over de vloer krijgen.'

'De kleine keizerin', las Milo hardop. 'Is dat de naam van de musical?'

Mevrouw Somers knikte. 'Het is de naam van de musical, maar ook de naam van het sprookje waarop de musical gebaseerd is.'

Milo keek nog eens naar de affiches. Wie auditie wilde doen, kon meer informatie vinden op de website van Kosmos. Als ze thuiskwam, moest ze meteen kijken!